

Praksa na Norveškem

Hilsener (lep pozdrav),

Za začetek naj napišem, da se mi je uresničila zelo velika želja. Začelo pa se je, ko je v prvem letniku v naš razred prišla mag. Mevčeva, vodja mednarodne pisarne. Že takrat se je utrnila ideja, da v svojem zadnjem letniku (največ časa in najmanj študijskih obveznosti) odidem na prakso v tujino.

Že je bil tukaj tretji letnik in gospa Mevčeva se je znova potrudila ter predstavila možnosti za izmenjave. Bila sem razdvojena in sicer med Norveško in Islandijo. Obe državi sta bili na samem vrhu mojega seznama najbolj zaželenih. Na koncu je prevladala Norveška, saj mi je bila glede na izbiro projektov bliže (projekti o živalih), poleg tega pa sta tja želela tudi moja sošolca.

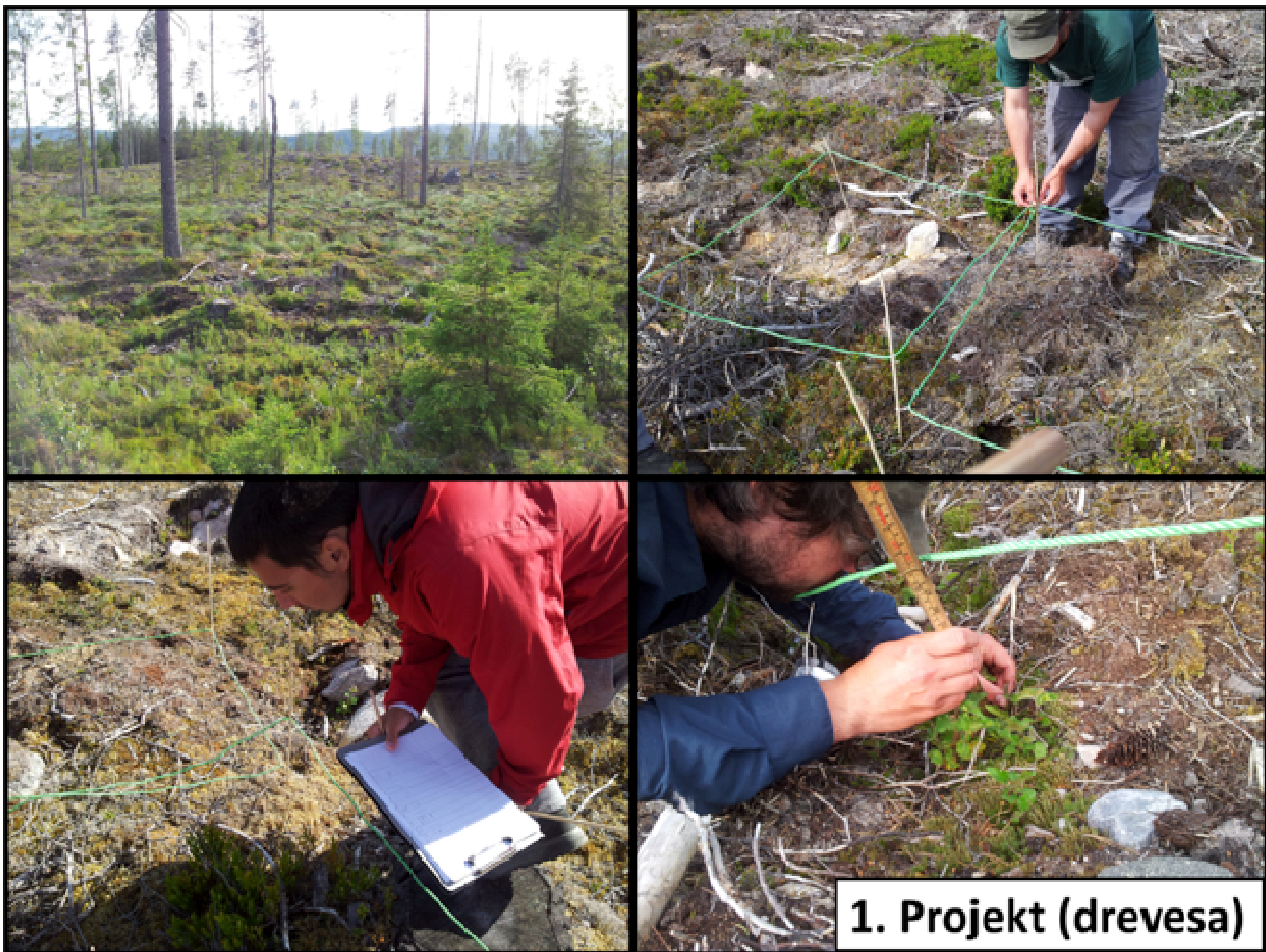
Ko je bilo odločeno, kam na prakso, je bilo potrebno opraviti vsa administrativna dela, kar pod vodstvom naše prijazne koordinatorke sploh ni bil problem. Tudi s koordinatorji v kampusu Evenstad in ostalimi profesorji – mentorji sem se lahko brez problema dogovorila vse, kar me je zanimalo. Pripravljeni so posvetiti veliko pozornosti posameznikovim željam, kaj ti leži in kje se počutiš najbolj domače. Ker smo se na prakso odpravljali trije, je bilo potrebno nekatere stvari, kot so datum odhoda in prihoda prilagoditi. Sklenili smo, da odidemo v soboto, 14. junija. Za pot smo izbrali letalo, saj je najenostavnejše, najhitrejše in navsezadnje niti ne tako drago.

Že takoj ob prihodu me je Norveška prijetno presenetila, saj me je v Oslu pričakal sončen dan in prijazni ljudje, pripravljeni pomagati. Z letališča smo se odpeljali z avtobusom do Hamarja, nato pa nas je vlak v treh urah pripeljal do težko pričakovanega Evenstada. Tam nas je velikodušno pričakal naš sošolec Rok, nam razkazal kampus in zvečer pripravil sprejem, kjer smo lahko spoznali še ostale študente. Ker smo prispeli sredi junija, so vsi norveški študentje in večina tujih študentov, že odšli, zato nas je bilo na vsem kampusu komaj okoli 20 – 25.

Za aklimatizacijo sem imela še celo nedeljo, v ponedeljek pa sem se, s polnim nahrbtnikom za kampiranje, odpravila na delo. V prvem projektu, v katerem sem sodelovala, smo popisovali drevesa na treh lokacijah, to je zame pomenilo, da sem se vsak ponedeljek odpeljala iz kampusa do kraja, kjer smo raziskovali in tam ostala do petka.

Na kratko o projektu:

Delo je potekalo v gozdu oziroma na golosekih, kjer so bila tla obdelana na poseben način (odstranjena zgornja plast tal). Naloga projekta je bila ugotoviti, kakšne pogoje za rast imajo mlada drevesa na takšnih tleh. Proučevali smo na zemljevidu označene parcele in vsako razdelili na več delov, kjer smo znotraj vsakega popisovali mlada drevesa. Izmerili smo jim višino, določili velikost, poškodbe in zapisali kje rastejo (humus, mineralna tla,...).

Delo v prvem projektu ni bilo ravno najlažje, saj smo v gozdu ostali tudi, ko je deževalo, da o rojih komarjev in drugega mrčesa, ki pika, sploh ne govorim. Poleg tega pa je bilo zelo enolično in je kmalu postalo dolgočasno. Delali smo od osme ure zjutraj in odhajali ob šestih. V koči smo potem skupaj pripravili večerjo in v računalnik vnesli podatke, ki smo jih zbrali čez dan. Ker smo bili odlična ekipa, so bili naši večeri zelo zabavni, tako da je dobra družba odtehtala morebitno slabovoljnost, ki nam jo je povzročalo delo. Tudi vrnitev v kampus vsak petek je bila veliko slajša, saj smo vedeli, da je vikend, ko so vsi prosti dela in bodo večeri polni druženja, piknikov ter športa.

Po štirih tednih gozda se je projekt končal in znašla sem se pred prvim problemom. Naslednji projekt, za katerega smo se dogovorili pred mojim odhodom na prakso, je bil prestavljen, kar je pomenilo, da sem ostala brez dela, ker pa je bilo sredi julija, ko so vsi v kampusu odsotni zaradi dopustov, sem se morala znajti sama. Povpraševala sem ostale študente, če vedo na katerih projektih rabijo pomoč. Hitro sem ugotovila, da je pomoč potrebna povsod, tako da sem na koncu lahko izbirala sama. Izbrala sem projekt za katerega sem res čutila, da je zame in imela sem priložnost delo spoznati še preden sem dokončno privolila v sodelovanje. Delo je bilo predvsem zanimivo zato, ker sem z živalmi imela neposreden stik. Ves čas sem ostala v kampusu, saj je projekt potekal v eni izmed koč na sredini kampusa, polje, kjer sem lovila živali, pa je bilo nekaj metrov oddaljeno od hiše, v kateri sem stanovala. Na projektu sem bila poleg mentorja sama, delo pa je v celoti prepustil meni, kar je bilo odlično, saj sem si urnik sestavljala po svojem okusu. Ker je bila podana le okvirna ideja, kako naj bi projekt potekal, sem načrt dela dodelala jaz. S tem sem se veliko naučila in dana mi je bila odgovornost, ki mi je bila v velik ponos.

Na kratko o projektu:

Preverjala sem reakcije oziroma obnašanje voluharjev ob prisotnosti plenilca. Na polju sem uporabila 3 stimulacije (sprehajanje psa, pasje iztrebke in mrtve voluharje), ki sem jih med seboj povezovala v petih območjih, kjer sem lovila živali in jih zapirala v kletke. Opazovala sem njihovo prehranjevanje in gibanje tako, da sem v kletke postavila posodice s peskom in štela stopinje. Projekt sem po enem mesecu zaključila, prvič zato, ker sem zbrala dovolj podatkov in drugič, ker sem ostala brez psa, ki bi ga lahko sprehajala po polju.

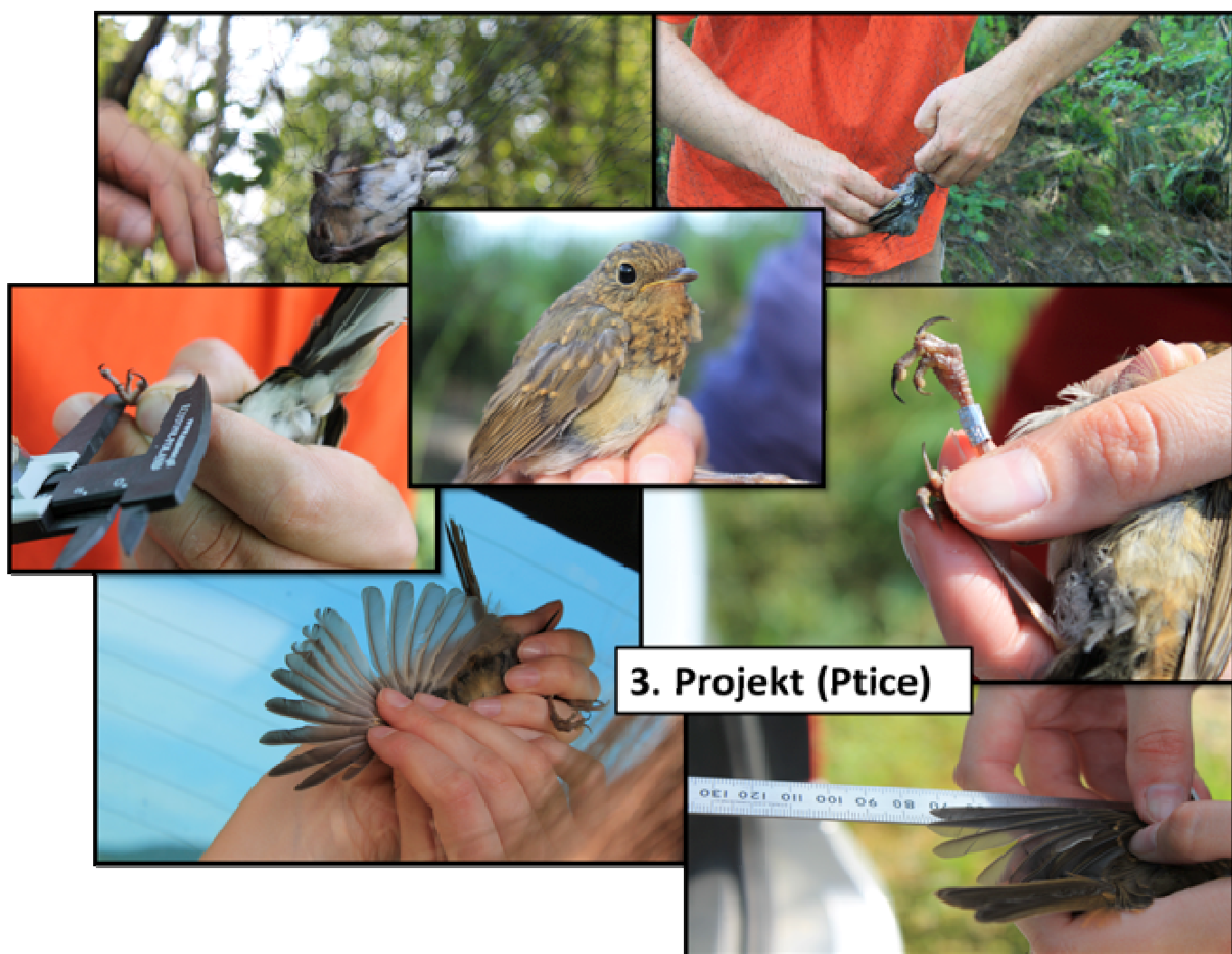

Ker se projekt, za katerega sem bila dogovorjena v Sloveniji, še kar ni pričel, sem se za teden dni pridružila proučevanju ptic.

Na kratko o projektu:

Postavili smo mreže blizu reke ali potoka, v katere so se ujele ptice. Ptice smo potem rešili iz mrež, jim izmerili krila, prešteli zajedavce, izmerili parklje, določili spol, starost in jih označili ter spustili.

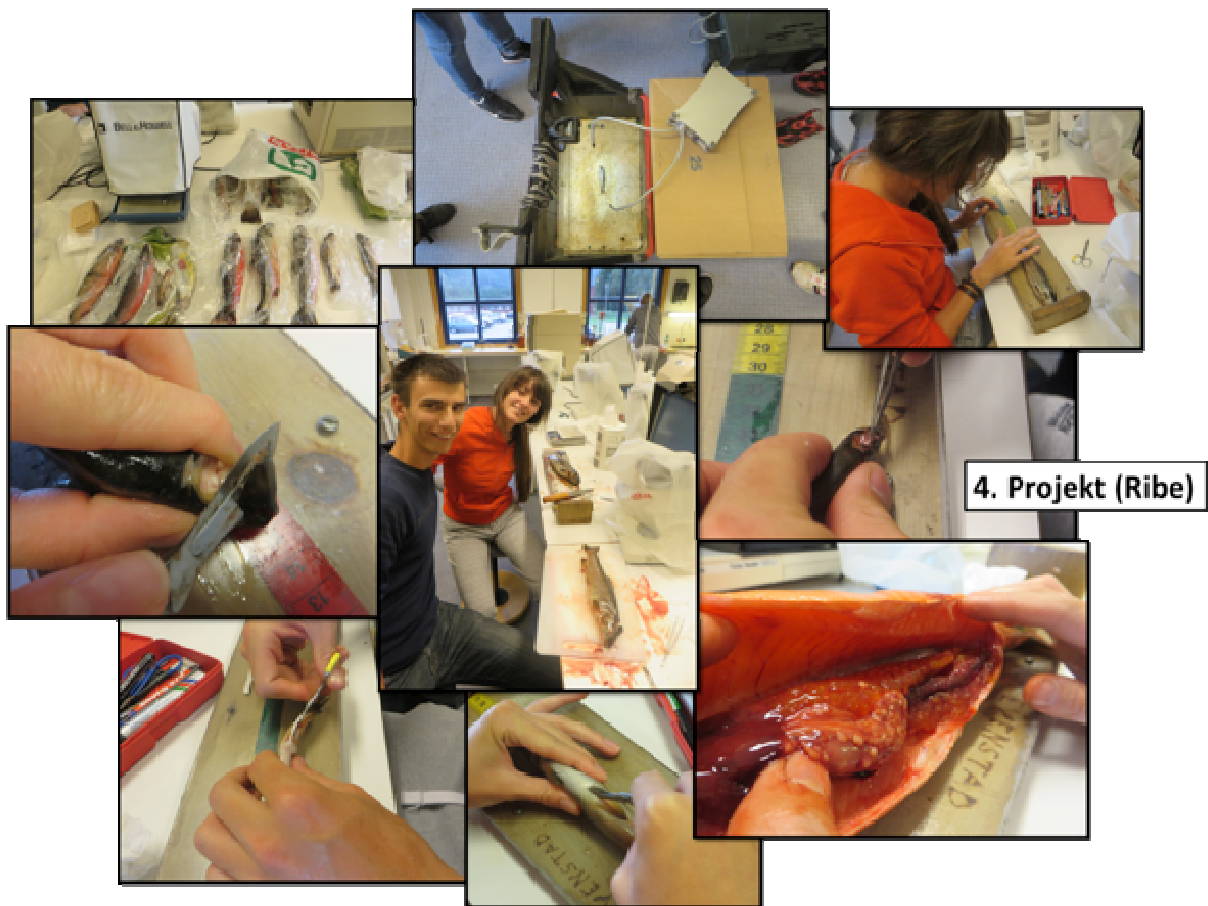
Projekt sem po poskusnem tednu zapustila, saj nas je bilo preveč, ptice pa smo v celem tednu lovili le dvakrat, ostale dni v tednu pa nismo počeli ničesar, ker je deževalo.

Spet sem imela srečo in spoznala svojega zadnjega mentorja. Ponudil mi je delo v laboratoriju, kjer bi proučevala ribe. Projekt je bil kot nalašč zame. Spet sem lahko ves dan ostala v kampusu, poleg tega pa me je delo resnično zanimalo. Dobila sem tudi novega sodelavca, nikogar drugega kot našega ribiča Jerneja Koširja, iz prvega letnika VŠVO, s katerim sva se odlično ujela in postala prava prijatelja in skoraj neločljiva.

Na kratko o projektu:

Projekt ima veliko različnih parametrov. Jaz sem proučevala prehranjevanje rib. V zamrzovalniku so bili hranjeni organi ujetih rib iz prejšnjega leta. Jaz sem pregledovala želodec, preštela zajedavce, ga odprla, postrgala vsebino, nato pa pod mikroskopom določila kaj in koliko je riba pojedla, preden so jo ulovili. Ker nam je mentor hotel projekt predstaviti v celoti, sem imela priložnost ribam določiti starost, štela sem parazite v črevesju in določala njihovo vrsto, dvakrat pa sem sodelovala pri dokumentiranju letošnjega ulova rib. To smo storili tako, da smo jih fotografirali, zmerili dolžino, stehali, vzeli smo jim luske in iz glave otolite (oboje za določanje let), jih odprli, določili spolno zrelost in spol, vzeli drobovino in glavo ter določili barvo mesa.

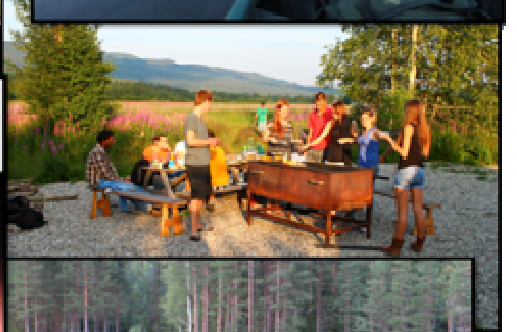
V prostem času pa tudi ni bilo dolgčas, saj nam je kampus ponujal veliko priložnosti za zabavo. Imeli smo neomejen vstop v telovadnico, fitnes, glasbeno sobo, bar, savno, knjižnico z veliko izbiro knjig in dvd -jev, ter celo kino, v katerem smo preživeli kar precej večerov. Ob prostih dnevih smo lahko lovili ribe v reki Glomi, ki je tekla ob kampusu ali pa smo se odpeljali na jezera, ki jih je na Norveškem ogromno. V sezoni lova smo lahko odšli na jago, pred tem pa svoje strelske veščine izboljšali na strelišču, ki je v lasti kampusa. Če so bili večeri mrzli, smo si lahko pripravili vroč jacuzzi ali pa ob dveh velikih indijanskih šotorih zakurili ogenj, kjer smo imeli zabave in piknike, na koncu pa smo lahko v šotorih tudi zaspali. Meni najbolj pri srcu je bil peščeni otoček sredi reke, kjer smo se ob popoldnevih sončili, plavali in igrali razne športe, saj so bile temperature za Norveško izredno visoke. Živo srebro je znalo doseči tudi 30°C (poletje smo v bistvu iz Slovenije odpeljali s sabo na prakso☺).

Konec avgusta so v kampus prispeli norveški in tuji študentje, ki so začeli novo študijsko leto. Kampus je naenkrat oživel, ljudi je bilo polno. Odprla se je kantina, kamor smo hodili jest, ob torkih zvečer pa so nas v baru Biotopen čakale zabave.

Poleg vsega ugodja, ki ga je kampus ponujal, pa so obstajale tudi negativne strani. Organizacija ni bila ravno bleščeča. Osebe Evenstada dela po principu, da smo vsi domači in pričakovati profesionalnost pri mnogih ni realno. Veliko problema imajo tudi z namestitvijo študentov. Študentov je sprejetih preveč, prostora pa je premalo. V času treh mesecev so me ravno zaradi tega trikrat selili. Hiša, kjer sem živela prva dva tedna svojega prihoda in zadnji mesec preden sem odšla, je imela veliko pomanjkljivosti. Imeli smo izredno slabo internetno povezavo. Ko smo se vselili, je bil v hiši majhen hladilnik brez zamrzovalnika, nas pa je bilo 6. Z našim vztrajnim pritoževanjem se je to kasneje uredilo. Tudi pretirano čistočo je brez veze pričakovati. Takšnih malenkosti je bilo sicer še nekaj, a so sedaj pozabljene.

Nikoli pa ne bodo pozabljene pozitivne izkušnje, neverjetna neokrnjena narava in čudoviti ljudje iz vsega sveta. Priložnost sem imela spoznati veliko različnih kultur, navezala močna prijateljstva in našla svojo dušo dvojčico ter se zaljubila. Obiskala sem kraje, ki so me preprosto fascinirali in resnično lahko rečem, da je bila praksa na Norveškem moja najboljša izkušnja v življenju. V tako kratkem času sem doživela, videla, občutila in se naučila ogromno, zato sem hvaležna vsem, ki so pripomogli, da sem lahko to izkusila. Posebej pa hvala gospe Andrejki Mevc.

P.S. Videli smo tudi severni sij ☺

Zabava

